

бълнитъ гребени на вълнитъ се блъскаха едни въ други и прашаха къмъ брѣга безкрайни вериги отъ сърдита вода, а лодката бѣше съвсемъ далече и ставаше все по-малка. Тя се клатушкаше несигурно и страхливо, като нѣкаква яйчева черупка, по въстаналото море, постепенно се губѣше въ далечината, сега вече едва се съзираше, сега вече не се и виждаше — не, още веднажъ, ето я тамъ като съвсемъ малка сива точица. . .

Сега се изгуби. Следъ малко ще потъне.

И още веднажъ я съзрѣ Богданъ — за мигъ. И му се стори, че тя е едно око, съ което го погледна морето.

VI

У дома си разказва всичко на Жоржета.

Тѣ сж тъй наскърбени за своитъ добри другари капитанъ Яни и моториста Киро.

Богданъ клати глава. Мжно му е, че до последния часъ не бѣ разбралъ истински своя другаръ, съ когото толкова време работиха заедно.

— Знаешъ ли, Жоржета, редно е да помагамъ на жена му и децата му. Тѣ никакъ, никакъ не сж виновни. Ако има нѣкой виновенъ, то. . .

Но така имъ е добре. Сега сж тъй крепко свързани, толкова близки — много по-близки, отколкото презъ щастливитъ дни на тѣхната любовъ. Двама добри другари загинаха. Е, да — но тѣ всички сж моряци. Тѣхниятъ животъ е комаръ. Днесъ си отиватъ въ морето едни, утре други. И това съвсемъ не е страшно, защото на всѣкого ще дойде редътъ.

— Сега вече да стѣгамъ ли багажа? — пита несмѣло Жоржета.